

EMIL KINTZL ■ JAN FISCHER

Z M I Z E L Á
Š Ů M A V A

≡ KNIHA ZLIN

stream.cz

Zmizelá Šumava

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Emil Kintzl, Jan Fischer
Zmizelá Šumava – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EMIL KINTZL ■ JAN FISCHER

Z M I Z E L Á
ŠUMAVA

☰ KNIHA ZLIN

stream

OBSAH

PROLOG	11	POSLEDNÍ SKAUTI	85
PAŠERÁCI Z PLÁNÍ	15	BROKOVNICÍ DO ZAD	91
UTOPENEC NA JEZEŘE	25	JURÁNKOVA CHATA	101
VOJÁKEM DVOU ARMÁD	31	ŠŇUPEČEK A PIVÍČKO	107
POKLAD NA WUNDERBACHU	37	STO ROKŮ NA LYŽÍCH	113
TANEC S MRTVOLAMI	43	ŠTĚDROVEČERNÍ HAVÁRIE	121
PO NÁS PASEKA	49	TRAGÉDIE NA ŽDÁNOVĚ	129
NA STŘELNICI U PRÁŠIL	57	VRAŽDY NA FILIPOVĚ HUTI	135
FARÁŘEM NA MOUŘENCI	65	SLONÍ POTOK	141
POSLEDNÍ ŠUMAVSKÝ OBR	71	S KUDLOU V BŘIŠE	147
DESET MRTVÝCH AMERIČANŮ	77	HOTEL SENO	153

▪ *Cestou na Wunderbach při natáčení druhé řady Zmizelé Šumavy, podzim 2014.*

PROLOG

Na Šumavě žiju od dětství. Prochodil jsem ji pěšky, projel na běžkách i na kole křížem krážem a troufám si tvrdit, že tady znám snad každou stráž, potok, kopec i údolí. A taky jsem tu potkal spoustu lidí. Pamětníků, jak se říká. A mluvili jsme spolu. A jejich svědectví a vyprávění jsem zaznamenal. Bez příkras a bez kudrlinek. Protože na ty my si tady na Šumavě zrovna moc nepotrpíme. Vloni v únoru jsem ve zdraví přiměřeném věku oslavil osmdesátku a pořád mě to tady všechno baví.

▪ Vlevo: Emil Kintzl jako třiatřicetiletý učitel na Srní. Ve zdejší malotřídce učil necelé tři roky.

▪ Vpravo: E. K. (na plotě vlevo) s americkým vojákem a starším bratrem Karlem na zahradě jejich domu v Sušici v květnu 1945.

První půlku života jsem strávil jako učitel na místních školách. V Hartmanicích, na Srní, v Sušici a v Kašperských Horách. Začínal jsem hned po maturitě v roce 1952. Jednotřídky, malotřídky, kde chyběl učitel, tam jsem šel. Děti ze vsí i ze samot ze širokého okolí, některé to měly do školy naboso v dřevákách i několik hodin. Třeba takovej Pepík Hromádků. Ten přicházel do školy tak ucabrtanej, že hned v teple u kamen usínal. Tak jsem ho nechal, stejně by s ním nic nebylo. Byl jsem tehdy mladej, bylo po válce a všechno bylo báječný.

Učil jsem rád. Je to práce, která dává smysl. Ale jak šel čas, nějak jsem se nedokázal srovnat s tím, že bych měl děti učit o tom, jak nás tady v Sušici osvobodila hrdinná Rudá armáda. Vono je to těžký učit takový věci a klást s pionýrama kytičky k pomníčkům padlých rudoarmějců, když si člověk dobře pamatuje, že jako kluk obdivoval americké džípy a vojenská auta, kterých bylo plné sušické náměstí, a padlí rudoarmějci se objevili v dějepise tohoto kraje až o hodně později.

Jo, a taky jsem nějak neuměl nazývat vstup vojsk Varšavské smlouvy do Československa v srpnu 1968 bratrskou pomocí, protože to prostě byla okupace. Nijak jsem

se s tímhle názorem netajil, no a tak mě jako nenapravitelného bolševik ze školství vyhodil. Pak jsem 15 let topil v kotelně v Kašperských Horách, protože to byla jediná práce, kde jsem soudruhům nevadil. V kotelně jsem si krátil čas sbíráním a tříděním starých fotografií, dokumentace a příběhů z míst, která v průběhu let prakticky zmizela z mapy Šumavy. A že těch míst a příběhů bylo.

Zásadní ránu dostala Šumava po druhé světové válce, kdy došlo k odsunu původního německého obyvatelstva. V 50. letech byla pro veřejnost značná část Šumavy uzavřena hraničním pásmem a rozsáhlým vojenským prostorem Dobrá voda, který se táhl od Hartmanic až po Železnou Rudu a zasahoval hluboko do vnitrozemí. Vesnice a usedlosti v této části Šumavy byly vysídleny a staly se cílem dělostřelců a tankistů Československé lidové armády, kteří se tu cvičili na boj s imperialismem. Postupně mizely v troskách domy, kostely i kapličky. Dílo zkázy završily buldozery, když rozstrášené obce srovnaly se zemí.

Rád se s vámi o ta zmizelá místa a zapomenuté příběhy zdejších lidí podělím. Protože když už fakticky zmizely ze světa, z paměti by se vytratit neměly.

Emil Kintzl

■ Osvobození Sušice americkou armádou v květnu 1945.

▪ Přes hranici se pašovalo všechno možné, z Bavorska do Čech i opačně. Tímhle řemeslem se tu živilí místní pašeráci po generace.

PAŠERÁCI Z PLÁNÍ

Když na Knížecích Pláních prší a mlha se válí po kopcích, člověk si říká, že si ani lepší pašerácký počasí nemůže vymyslet. A taky se tu tímhle řemeslem hodně lidí po generace živilo nebo alespoň přizívalo. Do Bavor je to odsud jen pár set metrů.

▪ *Na následující straně: Takhle jsme viděli Knížecí Pláně při natáčení. Jako by tu nikdy žádné domy nebyly.*

▪ *Knížecí Pláně – Fürstenhut v době svého největšího rozmachu.*

Tuhle vysoko položenou šumavskou obec (1162 m), ležící nedaleko Bučiny, připomínají jen ruiny kostela sv. Jana Křtitele, obnovený hřbitov, zarostlé základy domů a fungující malá občerstvovna pro turisty. Podle doby vzniku patřila mezi nejmladší obce na Šumavě, protože až v roce 1799 povolil majitel rozsáhlých lesů, kníže Schwarzenberg, kolem již existující hájovny založit dřevařskou osadu. Záhy zde vyrostlo na padesát usedlostí. Pověst o vzniku jejího názvu vypráví, že v době zakládání navštívil obec sám kníže, kterému silný vítr odnesl klobouk. Ten zůstal viset na jedli. Jeden z dřevorubců na strom rychle vylezl a vrátil ho knížeti se slovy: „Zde je váš knížecí klobouk!“ Kníže poděkoval a prohlásil, aby na památku této události byla obec pojmenována Knížecí Klobouk (německy Fürstenhut).

